

**มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกันตัวบุคคลผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน
ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม¹**

เกียรติศักดิ์ ณ จัน²

จากการที่ได้ศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกันตัวบุคคลผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์ เพื่อทำการศึกษาดังต่อไปนี้ ประเด็นที่ 1 ทฤษฎี หลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน โดยจากการศึกษาทำให้ทราบถึงประเด็นความเป็นมาของการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน ซึ่งในการกันบุคคลผู้ร่วมกระทำความผิดไว้เป็นพยานนั้น เป็นมาตรการสำหรับใช้เป็นเครื่องมือของรัฐในการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนพยานหลักฐานเพื่อใช้สำหรับพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยในการดำเนินคดีอาญาและในชั้นพิจารณาคดีของศาล ซึ่งพยานหลักฐานในการดำเนินคดีอาญามีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับการใช้เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงการกระทำความผิดของจำเลยในการพิจารณาคดีของศาล ทั้งนี้ เพราะการพิสูจน์คดีอาญามีมาตรฐานการพิสูจน์แตกต่างจากคดีแพ่งเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ต้องนำสืบหรือพิสูจน์ให้เห็นข้อสงสัยว่าได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้นพยานหลักฐานจึงเป็นเงื่อนไขและเป็นหลักการสำคัญในการดำเนินคดีอาญาที่ปฏิบัติต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า ปัจจุบันในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดคดีทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานหรือองค์กรของรัฐ โดยการนำมาตรการการกันตัวบุคคลผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาบังคับใช้ยังไม่มีประสิทธิภาพและมีผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร เนื่องจากยังมีปัญหาในการบังคับใช้และความชัดเจนของมาตรการดังกล่าว บางประการ กล่าวคือ

ประการแรก ปัญหาการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ในการคัดเลือกว่าบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดไว้เป็นพยาน กล่าวคือ มาตรการตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 58 และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เรื่อง หลักเกณฑ์

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกันตัวบุคคลผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรูญ เล็งวิทย์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประทีป ธนียผล และ รองศาสตราจารย์สุพร วงศ์ทองสรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. 2560 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และขอบเขตในการใช้ดุลพินิจคัดเลือกบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดไว้เป็นพยานให้เหมาะสมและชัดเจนในการพิจารณาคัดเลือกกันบุคคลที่ได้ร่วมในการกระทำความผิดในสัดส่วนที่น้อยที่สุดไว้เป็นพยาน อันจะส่งผลทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. สามารถใช้ดุลพินิจได้อย่างอิสระในการเลือกกันบุคคลใดไว้เป็นพยานก็ได้ กรณีดังกล่าวย่อมอาจจะทำให้เกิดปัญหาในการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาคัดเลือกกันบุคคลผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยานว่าจะเลือกกันบุคคลใดไว้เป็นพยาน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อรัฐ และสาธารณชนมากที่สุด นอกจากนี้ในการใช้ดุลพินิจที่ไม่มีหลักเกณฑ์และขอบเขตดังกล่าวอาจเป็นการช่วยเหลือเพื่อไม่ให้บุคคลผู้กระทำที่ได้ความผิดรายใดรายหนึ่งต้องถูกดำเนินคดีอาญา และต้องถูกลงโทษทางวินัยได้

ประการที่สอง ปัญหาการตรวจสอบการถ่วงดุลอำนาจในการใช้ดุลพินิจกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) กล่าวคือ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานแล้วก็จะมิมติกันผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน และจะมีผลทำให้ผู้ที่ถูกกันไว้เป็นพยานจะไม่ถูกดำเนินคดีอาญาและทางวินัย ซึ่งในการใช้อำนาจดุลพินิจดังกล่าวไม่มีกระบวนการตรวจสอบถ่วงดุลการใช้อำนาจดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ไว้แต่อย่างใด ดังนั้น การใช้ดุลพินิจในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานของคณะกรรมการ ป.ป.ท. จึงมีลักษณะเป็นการใช้อำนาจหรือดุลพินิจที่เด็ดขาดและไม่อาจถูกตรวจสอบได้ ทำให้การใช้อำนาจกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน ขาดความโปร่งใสและอาจไม่เป็นธรรมกับทุกฝ่าย ซึ่งการใช้ดุลพินิจในการไม่ดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำความผิดรายใด เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะโดยหลักการแล้วเท่ากับเป็นการยกโทษหรือ ไม่เอาโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดรายนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีกระบวนการตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจในการใช้ดุลพินิจอย่างรัดกุม โดยให้องค์กรภายนอกสามารถตรวจสอบการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการ ป.ป.ท.ได้ เช่น สำนักงานอัยการสูงสุด

ประการที่สาม ปัญหาความน่าเชื่อถือหรือน้ำหนักในการรับฟังพยานหลักฐานของบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกกันไว้เป็นพยานในชั้นพิจารณาคดีของศาล กล่าวคือ เนื่องจากการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานนั้นเป็นวิธีการหนึ่งในการที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดรายสำคัญมาลงโทษ และบุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานนั้นเป็นผู้ร่วมกระทำผิดหรือมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดกับตัวการหรือผู้ลงมือกระทำความผิด จึงเกิดปัญหาและอุปสรรคในทางกฎหมายลักษณะพยานว่าการรับฟังถ้อยคำของบุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานจะรับฟังได้มากน้อยเพียงใด เพราะพยานในลักษณะนี้เป็นพยานขัดทอดระหว่างบุคคลผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันเพื่อให้ตัวเองพ้นผิดไม่ต้องรับโทษ พยานดังกล่าวถือว่าเป็นพยานที่มีข้อบกพร่องมีน้ำหนักน้อยศาลจะต้องรับฟังด้วยความระมัดระวังและต้องรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นจึงจะลงโทษจำเลยได้ หรือในกรณีที่พยานมาเบิกความในชั้นศาลแต่พยานกลับคำ หรือเบิกความไปในทางที่ไม่เป็นประโยชน์กับฝ่ายโจทก์ ถ้อยคำที่ได้ให้ไว้ในชั้นไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ถือเป็นพยานบอกเล่าโดยปกติห้ามมิให้

ศาลรับฟัง เว้นแต่เข้าข้อยกเว้นให้รับฟังได้แต่ศาลก็ต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง โดยศาลอาจจะนำคำให้การของพยานที่ได้ให้ไว้ในชั้นสอบสวนมาใช้รับฟังในชั้นศาล รวมทั้งต้องรับฟังประกอบกับพยานแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย เพื่อที่จะลงโทษจำเลยได้ ดังนั้น การรวบรวมถ้อยคำของพยานดังกล่าวจึงต้องกระทำด้วยความรัดกุมรอบคอบ ซึ่งตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. 2560 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์การรวบรวมหรือการสอบถ้อยคำหรือคำให้การของบุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานไว้เป็นการเฉพาะ จึงต้องพิจารณาหลักเกณฑ์ในการรับฟังพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ประการที่สี่ ปัญหาการให้ความคุ้มครองบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่ได้รับการกันไว้เป็นพยาน ในการถูกเรียกร้องให้รับผิดชอบความเสียหายในทางแพ่ง กล่าวคือ ในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานของคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีผลให้บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งเป็นบุคคลผู้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดนั้น เปลี่ยนสถานะจากบุคคลผู้กระทำความผิดที่จะต้องถูกดำเนินคดี มาเป็นพยานของรัฐในการนำตัวบุคคลผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นตัวการสำคัญมาลงโทษ และหลุดพ้นจากการถูกฟ้องร้องและบังคับตามกฎหมายในทางอาญา แต่ตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. 2560 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และไม่มีมาตรการที่ชัดเจน ในเรื่องการเรียกร้องความเสียหายในทางแพ่ง ซึ่งอาจทำให้บุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานดังกล่าวต้องถูกดำเนินการถูกฟ้องหรือเรียกร้องให้รับผิดชอบในทางแพ่งได้ ไม่ว่าจากบุคคลภายนอกที่ได้รับความเสียหาย หรือจากหน่วยงานที่บุคคลผู้นั้นสังกัดอยู่ ซึ่งตามปกติ เมื่อมีการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นก็จะหลุดพ้นจากการถูกฟ้องร้องและบังคับตามกฎหมายทั้งในทางอาญา ทางวินัย และความรับผิดชอบในทางแพ่ง เนื่องจากบุคคลผู้นั้นเปลี่ยนสถานะและความรับผิดชอบจากผู้กระทำความผิดไปเป็นพยานในคดีแล้ว ดังนั้น การที่ ป.ป.ท. ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และไม่มีมาตรการที่ชัดเจน ในเรื่องการเรียกร้องความเสียหายในทางแพ่ง เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานในคดีแล้ว กรณีดังกล่าวอาจทำให้การนามาตรการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานมาใช้บังคับ เพื่อเป็นเครื่องมือในการปราบปรามปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่รัฐไม่เกิดประสิทธิภาพ

จากการที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้ามาตรการการกันตัวบุคคลผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานตามพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ในการคัดเลือกลักษณะบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดไว้เป็นพยาน เห็นควรเพิ่มเติมประกาศ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคล หรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. 2560 โดยเพิ่มเติม

“ข้อ 5/1 ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. พิจารณาในเบื้องต้นว่า จากการรวบรวมพยานหลักฐานที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริง มีพยานหลักฐานเพียงพอแก่การที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดทั้งหมดได้หรือไม่ หากปรากฏว่ามีพยานหลักฐานที่เพียงพอสำหรับการดำเนินคดีกับบุคคลดังกล่าวแล้วก็ไม่จำเป็น ต้องพิจารณากันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาคนใดไว้เป็นพยาน

หากคณะกรรมการ ป.ป.ท. พิจารณาแล้วเห็นว่า จากการรวบรวมพยาน หลักฐานที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดที่เป็นตัวการสำคัญได้ และถ้อยคำของบุคคลที่จะถูกกันไว้เป็นพยานเป็นพยานหลักฐานสำคัญสามารถที่จะยืนยันเอาผิดกับผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำความผิดที่เป็นตัวการสำคัญได้ และบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่จะถูกกันไว้เป็นพยานนั้นต้องพิจารณาคัดเลือกกันผู้ที่ยืนยันกระทำความผิดหรือมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดน้อยที่สุดเป็นพยาน โดยให้พิจารณาจากพฤติการณ์ ลักษณะความร้ายแรง ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญ และบุคคลนั้นจะต้องไปเบิกความยืนยันในชั้นพิจารณาคดีตามที่ไต่ให้การไว้ด้วย”

2. ปัญหาการตรวจสอบการถ่วงดุลอำนาจในการใช้ดุลพินิจกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 โดยเพิ่มเป็น

“มาตรา 58/1 เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีความเห็นและมีมติให้กันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหารายใดไว้เป็นพยานในคดีใดแล้ว ให้ส่งความเห็นพร้อมมติดังกล่าวไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

หากสำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นสมควรตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. เสนอ ก็ให้กันบุคคลนั้นไว้เป็นพยาน และให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ดำเนินการต่อไปตามที่สำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็น หากสำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควรกันบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพยานตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. เสนอ ก็ให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ดำเนินคดีกับบุคคลนั้นต่อไป โดยให้ถือว่าความเห็นของสำนักงานอัยการสูงสุดเป็นที่สุด

กำหนดระยะเวลาในการดำเนินการตามวรรคสอง ให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาและแจ้งความเห็นภายใน 60 วันนับแต่วันที่อัยการสูงสุดได้รับเรื่อง และแจ้งให้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ทราบและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป”

3. ปัญหาความน่าเชื่อถือหรือน้ำหนักในการรับฟังพยานหลักฐานของบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกกันไว้เป็นพยานในชั้นพิจารณาคดีของศาลเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. 2560 มีข้อความดังต่อไปนี้

“ข้อ 11/1 การสอบปากคำ สอบถ้อยคำหรือคำให้การของผู้จะถูกกันไว้เป็นพยาน ให้คณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง พนักงาน ป.ป.ท. หรือเจ้าหน้าที่ ป.ป.ท. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. แล้วแต่กรณี ต้องทำการสอบปากคำ สอบถ้อยคำหรือคำให้การของบุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยานนั้น เพื่อให้ได้รายละเอียด ลักษณะการกระทำความผิด ขั้นตอน วิธีการ โอกาส และข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือเบาะแสที่สำคัญ อันเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่ตนได้เห็น ได้รับรู้หรือได้มีส่วนร่วมหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น และเพื่อนำไปสู่การได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่สำคัญอื่นในคดีนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ การสอบถ้อยคำหรือคำให้การของบุคคลที่ถูกกันไว้เป็นพยาน ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. กำหนด”

4. ปัญหาการให้ความคุ้มครองบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาที่ได้รับการกันไว้เป็นพยาน ในการถูกเรียกหรือให้รับผิดต่อความเสียหายในทางแพ่ง เห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

4.1 พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“มาตรา 58 วรรคสอง โดยให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้แทน “เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติให้กันบุคคลไว้เป็นพยานตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้ดำเนินคดีอาญาหรือดำเนินการทางวินัย หรือดำเนินการทางแพ่ง กับบุคคลซึ่งถูกกันไว้เป็นพยานนั้น และบุคคลนั้นอาจได้รับความช่วยเหลือได้ตามสมควรจนคดีถึงที่สุด เว้นแต่บุคคลนั้นฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขการกันไว้เป็นพยานตามวรรคหนึ่ง”

4.2 ประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. 2560 ให้เพิ่มเติมเป็น

“ข้อ 12/1 เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติให้กันบุคคลไว้เป็นพยานตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้ดำเนินคดีอาญาหรือดำเนินการทางวินัย หรือดำเนินการทางแพ่ง กับบุคคลซึ่งถูกกันไว้เป็นพยานนั้น และบุคคลนั้นอาจได้รับความช่วยเหลือได้ตามสมควรจนคดีถึงที่สุด เว้นแต่บุคคลนั้นฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขการกันไว้เป็นพยาน”

เอกสารอ้างอิง

กรองทอง เข้มสะอาด. “การกันผู้ต้องหาเป็นพยาน : ข้อพิจารณาตามกฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

ชนัญญา (รัชรี) ชัยสุวรรณ. “การใช้ดุลพินิจในการดำเนินคดีอาญาของอัยการ.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ชนิษฐานท์ พลรัตน์. “การนำวิธีการกันตัวผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นพยานมาปรับใช้ในการสืบสวนและการสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

ปรีชา จำเพชร. “ดุลพินิจของศาลในการรื้อการลงโทษหรือรื้อการกำหนดโทษ: ศึกษาแนวคำพิพากษาของศาลฎีกา.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

พิทักษ์ ภัทราวุฒิชัย. “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยาน ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2559.

วรรณพงษ์ คำดี. “ศาลพิจารณากับการสืบพยานลับหลังจำเลย.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2554.

สุชิน ต่างงาม. “การกันผู้ร่วมกระทำความผิดไว้เป็นพยาน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

สุเมธ จิตต์พานิชย์. “หลักการค้นหาความจริงในการสอบสวน.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์, 2538.

เสาวลักษณ์ แก้วกมล. “การส่งฟ้องคดีที่ไม่เป็นประโยชน์สาธารณะ.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2554.

อัจฉรา จรรย์มานัน. “สิทธิและการคุ้มครองผู้เสียหายในคดีอาญา.” การศึกษาอิสระนิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.